

složni, ne volijo Slovencev, zakaj pa bi mi Hrvate volili? To bi pokazalo, da smo nezavedni kot Slovenci.

Kaj pa je Radič takega storil, da bi mu zaupali? Radič je nam že napravil veliko škodo. On je zakrivil, da je bila v državni zbornici sprejeta centralistična ustava. Če bi bil on šel s svojimi poslanci takrat v zbornico, bi imeli že davno avtonomijo. Ko je bila naša Davidovičeva vlada lani v jeseni na krmilu, je on veliko s svojo blebetavostjo zakrivil, da je padla. Katoliški Slovenci ne morejo Radiču zaupati, ker je znano, da je strasten nasprotnik katoliške cerkve. On krošnjari vedno z neko republiko, pa sam ne ve, kaj hoče. Neuki ljudje si mislijo pod republiko deželo, v kateri teče mleko in med. Mislite, če bomo imeli republiko, potem bomo imeli vse? Avtonomija je prva. Kaj pomaga republika, če nimamo avtonomije? Radič si misli neko hrvatsko-slovensko republiko, v kateri bi on bil predsednik. Potem bi nas Slovence ne pustil na miru, porjaviti bi nas hotel. Mi pa nočemo biti Hrvatje, kakor tudi ne Srbi, mi smo Slovenci. Mi hočemo imeti pravično Jugoslavijo, ne pa Velesrbijo ali Velchrvatsko. Hvala lepa za tako republiko! Pašič je Velesrb, Radič pa je še hujši Velchrvat. Tako bi mi prišli iz dežja pod kap.

Kaj je še Radič komu pomagal? Ali je pomagal kaj delavcem? On je velekapitalist, nasprotnik delavcev. — Seveda glede avtonomistične misli smo z njim skupaj, ker sami v zbornici v tem oziru ne moremo zmagati, drugače pa nas veliko loči od Radiča.

Nekateri hočejo Radiča voliti iz neke trme, iz neke kljubovalnosti, češ, naši niso nič storili. Jaz pa mu rečem: Taka trma, taka kljubovalnost je za otroke, ne pa za politično zrele ljudi. Trma ne prinese nikdar koristi, ampak samo škodo. Ljudje božji ne igrate se smelo z volilno pravico! Kaj pa je Radič storil? Naših 21 poslancev bi naj delalo čudeže? Cel svet mora priznati, da so se izvršno držali, da so bili najpridnejši. To priznajo tudi Velesrbi. Tri mesece so bili na vladi, kar obstoji Jugoslavija in še takrat so jim bile roke vezane, in potem bi naj coprali? Kdor bo Radiča volil, bo le škodil naši skupni slovenski stvari.

Ne bomo pa vrgli krogeljce v četrto škrinjico! Ne bomo volili Žerjavovega Pivka! Kdor bi vrgel v to škrinjico krogeljco, ni Slovenec, je prodanec, je grda kukavica, ki polaga jajca v tuja gnezda. Tu ne gre za klerikalizem. Klerikalizem nima s prihodnjimi volitvami nič za opraviti. Kdor bo vrgel krogeljco v četrto škatlo, je hujši kot rajni »Štajerc«, oziroma Linhart. Ta nas je prodajal tujcu, on pa nas prodaja lastnemu bratu, kar je še hujše. On bo pognal krogeljo v srce svoje lastne matere, v srce slovenske domovine. Proklet naj bo, kdor na svojo lastno mater strelja, kdor svojo lastno mater zaničuje.

Fant je ljubil strastno neko pogumno deklico, ki je pa strastno sovražila lastno njegovo mater. Pride k njej in jo prosi za roko. Ona mu obljubi, pa prej mora prinesiti v roki tudi srce lastne matere. Tako se je hotela nad njegovo materjo maščevati. Fant pa je v strasti zaklal lastno mater in ji izrezal iz telesa krvave srce. Nesel je srce nevesti, pa na potu ponesrečil. Ne bom natančneje razložil te primere, naj si jo vtakne vsak demokrat za klobuk.

Kdor se bo odločil za četrto škrinjico, bo pomagal, da bo izvoljen Pivko, ki je prijatelj Italijanov, ki so najhujši sovražniki slovenskega naroda. Pivko, ki je naše vojake omamljal z opijem, da so jih potem Italijani ujeli. On je zakrivil, da je velik del najlepše slovenske zemlje prišlo pod italijansko oblast in da morajo Primorci in Goričani toliko trpeti pod laškimi fašisti. Kdor bo vrgel krogeljco v četrto škrinjico, bo pomagal, da se bo nadaljevala zdajšnja vlada Pašič—Pribečević—Žerjav.

To dejstvo bo spametovalo volilce lenarčkega okraja.

Od Sv. Lenarta v Slov. goricali poročajo:

Okrajna hranilnica lenarška je danes brez zakonitega jamstva za hranilne vloge. Dokaže se to prvič iz narave. Da mladika uspeva, mora biti naravno združena s trsom, in trs mora naravno, biti vkoreninjen v rodovitni zemlji. Če mladika ni naravno združena s trsom in trs ni naravno vkoreninjen v zemlji, usahne. Okrajna hranilnica je mladika, trs je okrajni zastop, podlaga so volilci lenarškega okraja. Sedanja okrajna hranilnica je sicer izšla iz okrajnega širšega sosveta, ta rozga pa ni vkoreninjena v volilcih lenarškega okraja, marveč jo je vrgel semkaj mariborski veliki župan, da naj uspeva, če more. Vsakdo ve, da najboljša trta ne uspeva, ako ni dobro vsajena in vkoreninjena, temveč se bo prej ali slej posušila. To vejo vsi vinogradniki Slovenskih goric, le veliki župan mariborski in njegov viničar dr. Gorišek tega ne veda. Hiranje se že kaže očitno vsaki torek, ko nihče ne prinese hranilnih vlog, izvzemši okrajne sodnije, katera lahkomišelnost nosi v ta zavod denar mladoletnih otrok, namesto, da bi se vprašala, ali še ima ta zavod zakonito podlago. — Hiranje se kaže tudi v tem, da vsak vlagatelj vleče

iz te mladike sok svoje vloge, toda privleče le kaj malega ali pa nič, ker so viri usahnili.

Drugi dokaz za gornjo trditev, da je lenarška okrajna hranilnica danes brez zakonitega jamstva, sledi iz ustroja denarnih zavodov. Vsak denarni zavod, ki hoče uspevati in imeti pri ljudstvu zaupanje, mora vlagateljem nuditi jamstvo za varnost naloženega denarja. Pri navadnih posojilnicah jamčijo za vloge vsi zadružniki s celim svojim premoženjem, pri rajfajznovkah jamčijo zadružniki z gotovim delom svojega premoženja, pri okrajnih hranilnicah jamči za vloge cela davčna moč dotičnega okraja, iz katerega je potom volitve izšel okrajni zastop in iz okrajnega zastopa potom volitev upravni svet in ravnateljstvo okrajne hranilnice. Sedanjí upravni svet in ravnateljstvo sta sicer potom volitev izšla iz širšega sosveta, katerega je v potu svojega obraza skrpučal dr. Gorišek, ni pa ta širši sosvet izšel, kakor je v pravih predvideno, iz volilcev lenarškega okraja, ki razpolagajo z davčno močjo. Zatorej ti volilci, katerih nihče ni vprašal, nadalje ne jamčijo za varnost hranilnih vlog, kje je potemtakem pupilarna varnost okrajne hranilnice? Ali se bodo odprle oči okr. sodišču pri Sv. Lenartu? Ali se bodo odprle oči državnemu pravdniku? Ali se bodo odprle oči volilcem dne 8. februarja?

Volilci SLS!

Naša škrinjica je

1.

!! prva !!

Josef Drogenigg.

Iz St. Jurja ob južni železnici smo prejeli:

Sentjurski g. Drogenigg gleda samo na svoj obstoj. Kar človek v srcu nosi, rad tudi vum trosi, prvi pregovor. Resničnost tega pregovora nam je znova potrdil kandidat g. Josef Drogenigg. Ko ga je pred kratkim eden domačinov, ki je samo na videz njegov prijatelj, vprašal: zakaj se je pridružil Žerjavovemu bloku in kaj je sedaj s Samostojno, mu je g. Drogenigg odgovoril: »Vsak mora gledati za svoj obstoj!« Kar smo mi vedno trdili, to je sedaj sam izpovedal. Kakšno zaupanje naj bi imeli potem na poslance, če bi bili vsi takih načell. Sicer imamo pa itak dovolj dokazov iz njegovega življenja, da on ne dela ne za kmeta in ne za obrtnika ter delavca. Naj navedemo samo par vzgledov: Ko je svojčas prišel v načelstvo šentjurskega Kmetijskega konzumnega društva, je bila njegova prva skrb, spraviti istega v konkuz. Ni mu bilo nič mar, da so morali prejšnji člani načelstva plačati velike svote. On je tudi odločen nasprotnik pravične rešitve delovnega časa za delavstvo. To vem še iz časa, ko je bil poslanec. Leta 1921 je imel dne 17. februarja pri g. Černošku shod, na katerem je med drugim tudi to-le rekel: »Klerikalci so krivi draginje, ker so delali za osemurni delavnik, da delavci sedaj premalo opravijo.« — Ljudje so ga že dovolj spoznali, zato se pa tudi nihče zanj ne poteguje, razven tisti, ki so plačani. Med temi je njegov od vseh pravičnih osovraženi agent iz Lokarija in pa eden učiteljev, ki pa po svojem vedenju spada v družbo največjih umazancev. Biti vreden sluga Žerjavovega podrepnika Josefa Drogenigga, skuša tudi ta učitelj na ta način, da po časopisih nesramno napada našega priljubljenega č. g. kaplana, kateremu ni vreden niti jermenov od čevljev odvezati. Povejmo mu kar naravnost, da že davno zaslužena brca prav gotovo ne izostane.

Pristaši SLS! Naša škrinjica je prva!

Preroka Robnika dvoboj s klerikalnim zmajem.

Neizmerno zabavo povzročata našemu obmejnemu prebivalstvu donkišotski dvoboj junaka Robnika s klerikalnim zmajem. Na stotine »Domovine« št. 3 se je razstlalo med naše ljudstvo dne 17. in 18. januarja. Prvi članek nosi naslov: »Resen klic vsem, ki žele sebi in svojim dobro.« Ta članek je spisal v polnočnih urah, ko je vsa narava spala, nemirni in strastni sovražnik duhovščine in vsake verske misli, g. Ivan Robnik, vgojitelj (!) slovenske in krščanske mladeži v St. Jurju ob Pesnici. Vsebina tega članka je, da nima duhovnik sploh nobene pravice govoriti o politiki, da slovenski duhovnik ne veruje ne v Boga in ne v hudiča, da je Kristus barantarske duhovnike nagnal z bičem iz cerkve (!), da stori Bogu dopadljivo delo, kdor voli Pašič—Žerjavove podrepnike itd. itd. Ko smo pomilovali g. Robnika, izbacjenega pri Sv. Križu iz našega volilnega shoda in kvišku molečega neke bele papirje tam pred občinsko pisarno, nam še v sanjah ni prišlo na pamet, da smo storili grozno, neodpušljivo napako: zavrgli smo temeljni kamen preroka, ki edini prav uči slovenskega kmeta! G. Robnik trdi naravnost, da duhovniki ne verujejo ne v Boga in ne v hudiča! Torej nima nobene vere ne kaplan, ne župnik, ne dekan, ne škof, ne papež, ker nobeden od teh ne priporoča in ne hvali Robnikove »Domovine.« G. Robnik je strašno ogorčen, če se vozi kak škof z avtomobilom — tudi dr. Korošec se ne sme v njem voziti, in sicer zato ne, ker se tudi Kristus ni vozil z avtomobilom. Tudi kake ministrske pokojnine ni Kristus vzel, zato je tudi dr. Korošec ne sme. Največji mrčes v Jugoslaviji niso razni korupcionisti, ampak »naši klerikalci.« Vsak šusterpub sme politizirati, samo naša duhovščina bi morala na povelje Žerjavovega podrepnika Robnika »Maul halten« in »weiter dienen.« Če se uresniči, da užene in prisili gefiljč Robnik duhovščino v cerkev, potem bo nastal naenkrat mir, potem ne bo več kričanja proti davkom, ker ne bo kmet imel prav nikogar več, ki ga bo bodril v boju proti neznosnemu odizanju velesrbskega centralizma. G. Robnik je zato spisal tisti resen klic vsem, ki želijo njemu dobro, ker ga je stršansko pekla in žgala nepričakovana polomijada pri Sv. Križu dne 6. januarja. Misli si je, da si bo kot nepremagljiv Julij Cezar podjarmil v enem pohodu vse obmejne postojanke. Že je mislil brzojaviti svojemu očetu Pašiču v Beograd: »Prišel, videl, zmagal«, pa ojoj: bridka usoda: prišel je, videl tudi in slišal prebridke in pregrenke reči, tudi občutil, kako se leti neprostovoljno na križanski glavni trg. Zmaga je ostala samo v domišljiji. — Kako radi bi se bili »raufeli« njegovi pretepači, znani Dopplerji iz St. Jurja, pa ni kazalo. Ko ni šlo »z jezika in uma svitlim mečem« tam ob trdnjavi Sv. Križa, tedaj ko je bil prerok Robnik postavljen vun na hladno, kakor nemiren šolar, ki ga učitelj postavi v kot, si je mislil: Dajmo nefarbat slavne čitatelje »Domovine«, kako imenitno sem se postavil pri Sv. Križu! In res, tisti, ki niso bili pričujoči pri njegovi slavni »zmagi« pri Sv. Križu, bodo mogoče verjeli njegovim čenčam v »Domovini.« G. Robnik je že kot nekdanji učitelj pri Sv. Križu povdarjal, da so bili njegovi pradedje opičjega rodu, čemur ni sploh ne oporekamo. Vsaj nekako bolj razumljivo se nam zdi, zakaj je tako zagrizen sovražnik duhovnikov, če se spomnimo njegovih naukov, da je vse stvarstvo Bog in da človek izhaja iz opice. Njegova sovrašvo do duhovnika je toliko, da ne pusti svojih otrok v verouku, češ, da on sam zna bolje krščanski nauk, kakor katehet. Gospodje, ki so imeli že veliko opravka in posle z ljudmi, resno dvomijo, če je Robnik še sploh pri normalnih, to se pravi, pri pametnih možganih. Ako se mu v boju proti klerikalizmu ne zmešajo popolnoma njegove možganske štenje, mu bomo morali častitati vsi klerikalci, ker ravno mi mu delamo največje preglavice. Res, nehote in nevede se je vitez Robnik navzel bojevitosti od sv. Jurja, samo škoda, da se ne bojuje proti peklenkemu, temveč proti klerikalnemu zmajul!

Starček, ki ima samo eno željo.

Iz zgodovine nam je znano, da je v katoliški Belgiji pred več desetletji brezverska liberalna stranka skupno s socialdemokrati hotela uničiti krščansko šolo. V državnem zboru je bil predložen zakonski predlog, po katerem bi moralo vse, kar spominja le količkaj na krščanstvo, izginiti iz šole. Krščanska stranka je imela samo par glasov večine v državnem zboru. Šlo se je za vsak glas.

V nekem mestu leži mlada krasna žena na smrtni postelji. Njen mož je bil poslanec. Ob postelji so stali zdravniki in duhovnik. Zdravniki so obupali. Gotovo je bilo, da se bliža bela žena postelji mlade žene. Pismo- noša prinese telegram, ki se glasi: Mož—poslanec mora takoj s prvim vlakom odpotovati v glavno mesto na glasovanje, da pomaga rešiti krščansko šolo. Mož pokaže brzojav bolnici. Žena pravi: »Dragi mož, pojdi, kamor te kliče dolžnost! Reši s svojim glasom krščansko stvar! Če se bom med tvojo odsotnostjo ločila od tega sveta, bom pa pri Vsemogočem prosila za Tebe in za srečo naše hiše. Pojdi in stori svojo dolžnost!« Iskreno proseče ga je pogledala, vroče sta se poljubila in kmalu je mož z brzovlakom in težkim srcem oddrdral v glavno mesto. Dospel je še pravočasno in s svojim glasom pripomogel pošteni stvari do zmage. Ko se je vrnil glasovanja, našel je ženo na mrtvaškem odru...

V letošnjem volilnem boju, ko se borita pravica in krivica nekako na življenje in smrt, imamo v Slo-